

VALTIONEUVOSTON ASETUS KANSALLISESTI MERKITYKSELLISISTÄ HAITALLISISTA VIERASLAJEISTA

1 Tausta

Laki haitallisista vieraslajeista aiheutuvien riskien hallinnasta, jäljempänä *vieraslajilaki*, tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2016. Lailla annetaan täydentävät säännökset EU:n vieraslajiasetuksen (EU) N:o 1143/2014 toimeenpanemiseksi. Lailla säädetään lisäksi toimenpiteistä, joilla ehkäistään ja vähennetään muista kuin EU-asetuksen soveltamisalaan kuuluvista vieraslajeista aiheutuvia vahingollisia vaikutuksia.

Esitykseen sisältyy ehdotus vieraslajilain 11 §:n nojalla annettavaksi valtioneuvoston asetukseksi, jolla säädettäisiin Suomen oloissa eli kansallisesti merkityksellisistä haitallisista vieraslajeista. Vieraslajilain 11 §:n 1 momentin mukaan kansallisesti merkityksellisenä haitallisena vieraslajina pidetään vieraslajia, josta saatavilla olevan tieteellisen näytön perusteella voi aiheutua vahinkoa luonnon monimuotoisuudelle tai muuta vahinkoa luonnonvaraiselle eliöstölle taikka vaarata terveydelle tai turvallisuudelle. Lain 11 §:n 2 momentin mukaan kansallisesti merkityksellistä haitallista vieraslajia ei saa päästää ympäristöön. Tällaista vieraslajia ei saa myöskään tarkoituksellisesti tuoda maahan Euroopan unionin ulkopuolelta tai Euroopan unionin jäsenvaltiosta, pitää hallussa, kasvattaa, kuljettaa, saattaa markkinoille, välittää taikka myydä tai muuten luovuttaa.

Lain 11 §:n 3 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella säädetään, mitkä lajit tai mihin lajiryhmiin kuuluvat lajit ovat kansallisesti merkityksellisiä haitallisia vieraslajeja. Asetuksella voidaan säätää myös poikkeuksia tällaista lajia koskevista maahantuonti- ja muista kielloista, ympäristöön päästämisen kieltoa lukuun ottamatta.

2 Perustelut

1 § Kansallisesti merkitykselliset haitalliset vieraslajit

Kansallisesti merkitykselliset haitalliset vieraslajit tai niiden lajiryhmät yksilöitäisiin asetuksen liitteissä. Liitteessä A nimettäisiin haitalliset eläinvieraslajit ja liitteessä B haitalliset kasvievieraslajit.

2 § Poikkeukset

Vieraslajilain 11 §:n 3 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella voidaan säätää, että haitalliseen vieraslajiin tai sen tiettyyn käyttötarkoitukseen ei sovelleta lain 11 §:n 2 momentin 2 kohdassa säädettyjä maahantuonti-, kasvattamis-, hallussapito- tai myyntikieltoa taikka vieraslajilain 4 tai 5 §:ssä säädettyä velvoitetta. Edellytyksenä on, että kieltoa tai velvoitetta ei voida pitää perusteltuna lajista aiheutuvien pykälän 1 momentissa tarkoitettujen vahinkojen tai vaaran vähentämiseksi.

Vieraslajilain 4 §:n mukaan kiinteistön omistajalla ja haltijalla on tietyin edellytyksin velvollisuus hävittää kiinteistöllä esiintyvä unioniin luetteloon kuuluva tai valtioneuvoston asetuksella säädettävä haitallinen vieraslaji tai rajoittaa lajin leviämistä. Asetuksen 2 §:n pykälän 1 momentin mukaan vieraslajilain 4 §:ssä säädettyä kiinteistön omistajan ja haltijan huolehtimisvelvollisuutta ei sovellettaisi asetuksen A liitteen 3 ja 4 kohdissa lueteltuihin matelijoihin ja sammakkoeläimiin. Näistä lajeista aiheutuvien vahinkojen estämiseksi on riittävää, että uusien yksilöiden maahantuonti ja kasvattaminen sekä lajien päästäminen ympäristöön kielletään. Säännös, jolla linnut ja nisäkkäät on rajattu kiinteistönomistajan huolehtimisvelvollisuuden ulkopuolelle, sisältyy lain 4 §:n 2 momenttiin.

Asetuksen liitteessä A tarkoitettujen eläinlajien maahantuonti, kasvattaminen ja myynti olisi ehdotuksen mukaan sallittua tiettyihin käyttötarkoituksiin. Pykälän 2 momentin 1 kohdan mukaan vieraslajilain 11 §:n 2 momentin 2 kohdassa säädettyjä kieltoja ei sovellettaisi sellaisiin liitteessä A tarkoitettujen lajien yksilöihin, joita käytettäisiin eläintarhoissa, pysyvissä tai kiertävissä eläinnäyttelyissä tai sirkuksessa. Kieltoja ei sovellettaisi edellyttäen, että toiminta olisi järjestetty eläinsuojelulain (247/1996) 20 tai 20 a §:ssä tarkoitettun luvan mukaisesti. Kieltoja

ei sovellettaisi myöskään käytettäessä lajeja sellaiseen toimintaan, josta säädetään tieteellisiin tai opetustarkoituksiin käytettävien eläinten suojelusta annetussa laissa (497/2013). Kiellot eivät olisi tarpeen vieraslajiriskien hallitsemiseksi, koska eläinten pääsy ympäristöön olisi edellä sanottujen säädösten mukaisesti luvitetussa ja valvotussa toiminnassa riittävällä varmuudella estetty.

Pykälän 2 momentin 2 kohdan mukaan kieltoja ei sovellettaisi myöskään sellaisiin liitteen A kohdassa 1.1 tarkoitettuihin petonisäkkäisiin, joita käytetään turkiseläiminä tai niiden siitoseläiminä. Vähäistä laajempi turkistarhaustoiminta edellyttää ympäristönsuojelulain (527/2014) ja sen nojalla annetun valtioneuvoston asetuksen (713/2014) mukaista lupaa sekä valvontaa. Turkistarhojen ympäristöluvuissa annetaan määräyksiä myös tarha-alueen aitaamisesta ja muista toimenpiteistä, joilla eläinten karkaaminen ympäristöön voidaan estää. Lisäksi turkiseläinten suojelusta annetun valtioneuvoston asetuksen (1084/2011) mukaan turkiseläinten tarha-alue on aidattava tai karkaaminen estettävä eristämällä eläintilat verkolla, laudoituskella tai muulla vastaavalla varmalla tavalla.

Ehdotuksen mukaan kansallisesti haitallisten vieraslajien luetteloon otettaisiin myös suden ja koiran risteyvät eli koirasudet. Nämä määriteltäisiin asetuksen A liitteen 1.1.1 kohdassa, jonka mukaan haitallisina vieraslajeina pidettäisiin kesykoiran ja suden tai kesykoiran ja toisen koiraeläinlajin risteymiä sukupolvissa F1–F4 sekä näiden risteymien ja muun kuin kesykoiran risteymiä. Pykälän 3 momentin mukaan koirasusiin sovellettaisiin vieraslajilain 11 §:n 2 momentin 2 kohdassa säädetyistä kielloista ainoastaan maahantuontikieltoa. Koirasusien kasvatamisen, myynnin ja muun hallussapidon kieltämisestä säädettäisiin tarvittaessa myöhemmin.

Vieraslajilain 16 §:n mukaan ympäristöön päässyt lintu- tai nisäkäslaji, joka on unionin luetteloon kuuluva tai kansallisesti merkityksellinen haitallinen vieraslaji, voidaan pyydystää ja tappaa soveltaen, mitä rauhoittamattoman eläimen pyydystämisestä ja tappamisesta säädetään metsästyslaissa (615/1993). Mainittua pykälää sovellettaisiin myös haitallisiksi vieraslajeiksi määriteltyjen koirasusien pyytämiseen ja tappamiseen. On huomattava, ettei koirasuden määrittely haitalliseksi vieraslajiksi vaikuta metsästyslainsäädännön mukaisiin laillista metsästystä koskeviin vaatimuksiin. Tätä seikkaa tulee korostaa myös vieraslajiriskien hallintaa ja metsästystä koskevassa tiedottamisessa. Suomen sudenhoitosuunnitelmassa (MMM 2015:4) linjataan, että luonnossa esiintyvän koirasuden lajimääritys on varmistettava yksilön DNA-analyysin perusteella ja että yksilö voidaan vasta tällaisen varmistuksen jälkeen tappaa Suomen riistakeskuksen myöntämällä luvalla. Sudenhoitosuunnitelmassa esitetään myös, että risteymäyksilöiden poistamisesta huolehtivat suurriistavirka-aputoimijat. Menettely perustuu Euroopan luonnonvaraisten eläin- ja kasvilajien suojelusta tehdyn sopimuksen eli niin sanotun Bernin sopimuksen pysyvän komitean suositukseen, jonka mukaan epäillyt koiran ja suden risteyvät tulee varmistaa geneettisten ja/tai morfologisten ominaisuuksien perusteella. Varmistuksen tekevät viranomaisten määrittelemät toimijat, ja risteymiksi todetut yksilöt poistetaan viranomaispäätöksellä. Poiston toteuttavat viranomaisten valtuuttamat toimijat.

Vieraslajilain 5 §:ssä säädetään toimijan huolehtimisvelvollisuudesta. Jos unionin tason tai kansalliseen haitallisten vieraslajien luetteloon sisältyvän vieraslajin tiedetään yleisesti leviävän kasvintaimien, maa-aineksen tai muiden vastaavien aineistojen mukana, aineistoa ammatillisesti käsittelevällä toimijalla on velvollisuus estää haitallisen vieraslajin leviäminen hallinnassaan olevan alueen ulkopuolelle. Vieraslajilain 11 §:n 3 momentin nojalla valtioneuvoston asetuksella voidaan säätää, ettei lain 5 §:n mukaista huolehtimisvelvollisuutta sovelleta kansallisesti merkitykselliseen haitalliseen vieraslajiin. Vaikka toimijan huolehtimisvelvollisuuden soveltaminen olisi useiden asetuksen liitteessä A esitettyjen eläinlajien myynissä ja muussa käsittelyssä käytännössä epätodennäköinen, velvollisuuden soveltamisalaa ei olisi tarpeen rajata minkään lajin osalta.

Asetuksen liitteet

Liite A

Asetuksen A liitteessä yksilöitäisiin kansallisesti merkityksellisinä haitallisina vieraslajeina pidettävät eläinlajit ja eläinlajiryhmät. Luetteloon otettaisiin muun muassa ne lintu- ja nisäkäsvieraslajit, joiden maahantuontiin ei ole metsästyslain 42 §:n nykyisen soveltamiskäytännön mukaisesti myönnetty lupaa. Tällaisia lajeja ovat esimerkiksi servaali, fennekki eli aavikkokettu, punakettu, haisunäätä lukuun ottamatta eläintarhakäyttöö, afrikanvaris sekä ritarihaikka. Vieraslajilain kanssa samanaikaisesti voimaan tulevan metsästyslain muutoksen jäl-

keen muiden lintu- ja nisäkäsvieraslajien kuin vierasperäisten riistaeläinten ja riistaeläinkantojen maahantuontiin ei enää vaadita Suomen riistakeskuksen lupaa.

1 Nisäkkäät

1.1 lajiryhmä: petoeläimet Carnivora

Petoeläimet (Carnivora) on nisäkäslahko, johon kuuluu noin 270 lajia 15 heimosta (koiraeläimet (Canidae), karhut (Ursidae), kultapandat (Ailuridae), puolikarhut (Procyonidae), haisunäädät (Mephitidae), näätäeläimet (Mustelidae), mursut (Odobenidae), korvahylkeet (Otaridae), hylkeet (Phocidae), madagaskarin petoeläimet (Eupleridae), kissaeläimet (Felidae), mangustit (Herpestidae), hyeenat (Hyaenidae), afrikanpalmunäädät (Nandiniidae) ja sivetieläimet (Viverridae).

Petoeläimet aiheuttavat haittaa luonnon monimuotoisuudelle saalistamalla luonnonvaraisia eläimiä. Yksittäinenkin luontoon päässyt yksilö voi aiheuttaa paikallisesti merkittävää haittaa luonnon monimuotoisuudelle. Myös eksoottisemmat petoeläimet voivat lämpimään vuodenaikaan selviytyä Suomen luonnossa pitkään, mikä lisää vahinkoja etenkin luonnonvaraisten eläinten lisääntymisaikana. Vierasperäisten petoeläinten joukossa on myös lajeja, jotka saattavat pystyä elämään Suomessa talven yli, jolloin niillä on mahdollisuus muodostaa pysyvä kanta. Monet petoeläinlajit, varsinkin koiraeläimet, risteytyvät melko helposti sukulaislajiensa kanssa, mikä lisää luonnonvaraiselle eläimistölle aiheutuvan haitan riskiä.

Petoeläinten pitoon liittyy eläinten hyvinvointia, terveyttä ja turvallisuutta koskevia riskejä. Kaikkien eläinten osalta riskejä ei tunneta, koska kokemusta kotieläimenä pitämisestä ei ole. Potentiaalisia terveysriskejä ovat muun muassa taudinaiheuttajat ja loiset, jotka voivat levitä ihmisiin, kotieläimiin tai luonnonvaraisiin eläimiin.

Petonisäkkäiden lajiryhmään kuuluvien lajien ulkopuolelle rajattaisiin metsästyslain muuttamassa 42 §:ssä tarkoitetut petoeläimet. Lain 42 §:n 1 momentin 1 kohdassa luetellaan vierasperäiset riistaeläimet, joista haitallisten vieraslajien kansallisen luettelon ulkopuolelle jäisivät näin ollen muun muassa minkki ja supikoira. Pykälän 1 momentin 2 kohdassa määritellään vierasperäiset riistaeläinkannat. Näitä ovat muut kuin metsästyslain 5 §:n 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitetut riistaeläimet, jotka eivät kuulu vierasperäisiin riistaeläimiin ja jotka ovat peräisin muualla kuin Suomessa esiintyvistä luonnonvaraisesta kannasta tai Suomen ulkopuolella tarhatusta kannasta.

Haitallisiin vieraspetolajeihin eivät kuuluisi myöskään seura- ja harrastuseläiminä yleiset kesykoira, kesykissa ja fretti.

1.2 lajiryhmä: lepakot Chiroptera

Lepakot (lahko Chiroptera) ovat suuri nisäkäslahko. Maailman noin 200 lepakkosuvusta tunnetaan 1 116 lajia. Lepakkoheimoja ovat muun muassa hedelmälepakot, siipat, valemampyyrit, leikat ja doggilepakot. Lepakot ovat yöeläimiä ja käyttävät ravinnokseen pääasiassa hyönteisiä. Osa lepakoista syö myös hedelmiä, mettä ja siitepölyä, muutama laji käyttää ravinnokseen toisten nisäkkäiden verta. Vierasperäiset lepakot voivat luontoon päästessään olla uhka monimuotoisuudelle muun muassa levittämällä tauteja luonnonvaraisiin lepakoihin. Lepakot ovat myös uhka ihmisen terveydelle, sillä niiden tiedetään levittävän ihmiselle vaarallisia tauteja kuten raivotautia eli rabiasta ja ebola-virusta.

2 Linnut

2.1 lajiryhmä: päiväpetolinnut Accipitridae, Cathartidae, Falconidae ja Pandionidae sekä niiden risteymät

2.2 lajiryhmä: pöllölinnut Strigidae ja Tytonidae

2.3 lajiryhmä: varikset Corvidae

2.4 kiljuhanhen *Anser erythropus* risteymät muiden hanhilajien kanssa

Päiväpetolintuihin (lahko Accipitriformes) kuuluu laaja joukko päiväaktiivisia petolintuja, muun muassa kotkat, hiirihaukat, korppikotkat, suohaukat, sääkset, harpyijat. Ryhmään luetaan nykyisin myös siiteerilinnut (kaikkiaan 16 eri alaheimoa). Yöaktiivisten pöllöjen (lahko Strigiformes) ryhmässä on noin 200 lajia, jotka edustavat 26 eri sukua. Kaikki edellä mainitut linnut ovat petoja, joiden ruokavalio koostuu nisäkkäistä, muista linnuista, hyönteisistä ja kaloista. Luontoon päästessään vierasperäiset petolinnut aiheuttavat saalistuksellaan haittaa alkuperäiselle lajistolle kilpailemalla samoista resursseista kuten pesäpaikoista ja ravinnosta. Lisäksi on olemassa riski risteytymisen kautta syntyvästä haitasta alkuperäislajiston perimään.

Esimerkiksi tunturihaukka on Suomessa erittäin vähälukuinen pesijä. Muualta Euroopasta tiedetään karanneiden vierasperäisten metsästyshaukkojen risteytyneen tunturihaukan kanssa.

Varikset (heimo Corvidae) ovat voimakasnokkaisia keski- tai isokokoisia lintuja, joihin kuuluvat muun muassa närhet, naakat, harakat, hakit, varikset ja korpit. Varislintujen ruokavalio on monipuolinen, ja monet niistä ovat kaikkiruokaisia. Rohkeina ja kekseliäinä lintuina ne ovat oppineet hyödyntämään muita eläimiä ja ihmistä. Monet varislinnut ovat pesärosvoja, ja suurikokoisimmat korpit pystyvät vaivatta tappamaan jäniksen poikasia. Varislinnut aiheuttavat isoina parvina vahinkoja viljelykasveille. Luontoon päästessään vierasperäiset varikset aiheuttavat saalistuksellaan haittaa alkuperäiselle lajistolle.

Kiljuhanhi (*Anser erythropus*) on äärimmäisen uhanalainen laji, jonka pesivän kannan suuruudeksi Suomessa arvioidaan 0–5 paria. Pääosa eli noin 50 paria tästä Skandinavian kannasta pesii Norjassa, mutta kevätmuutolla lintuja tavataan länsirannikolla ja varsinkin Oulun seudulla muuonakaisilla levähdysalueilla. Sekä kansainvälisen että kansallisen hoitosuunnitelman tavoitteena on vahvistaa pesivää kantaa eri toimenpitein lajin koko muuttotien varrella. Toisaalta tavoitteena on varmistaa Fennoskandian kannan perimän säilyminen. Tarhaolosuhteissa on syntynyt kilju-, meri- ja tundrahanhen eriasteisia risteytymiä. Näiden tarhalintujen käytöstä istutustoimintaan on tästä syystä luovuttu, mutta muun muassa Ruotsissa on pieni tarhalinnuista syntynyt kanta, ja karkulaisia tavataan muuallakin Luoteis-Euroopassa. Linnut lisääntyvät eläintarhoissa, ja niitä on sijoitettu muihin eläintarhoihin, muun muassa Suomeen. Karuun päässeet kiljuhanhen risteymät muiden hanhilajien kanssa ovat luonnonvaraiseen Fennoskandian kantaan kuuluvan kiljuhanhen kanssa paritutuessaan vaaraksi kannan perimän säilymiselle.

3 Matelijat

3.1 hietasisilisko *Lacerta agilis*

4 Sammakkoeläimet

4.1 lajiryhmä: vihersammakot Pelophylax

4.2 euroopanlehtisammakko *Hyla arborea*

4.3 vuoristokellosammakko *Bombina variegata*

4.4 alppivesilisko *Ichthyosaura alpestris*

Sammakkoeläinten ja matelijoiden luvaton siirtely on Suomessa koskenut useita lajeja ja myös sellaisia lajeja, jotka on listattu yhteisöläinsäädännön mukaan tiukasti suojelluiksi (luontodirektiivin liite IV). Osa lajeista on jo muodostanut lisääntymiskykyisiä kantoja, etupäässä Varsinais-Suomeen. Lajien luvattomissa siirroissa on mahdollisesti rikottu lakia myös niissä maissa, joista siirtojen alkuperäiset eläimet on tuotu.

Sammakkoeläinten siirtely maasta toiseen lisää riskiä sammakkoeläimillä esiintyvän vakavan sienisairauden (Kytridiomykoosi) leviämislle. Suomessa kyseistä sientä ei ole toistaiseksi havaittu. Sienisairaudesta aiheutuneiden ongelmien kustannukset ovat olleet monissa maissa mittavia. Taudista aiheutuva haitta sammakkoeläimille on ollut erittäin suuri. Sen seurauksena useita lajeja on kuollut sukupuuttoon.

Liite B

Asetuksen B liitteessä yksilöitäisiin kansallisesti merkityksellisinä haitallisina vieraslajeina pidettävät kasvit. Tässä vaiheessa luetteloon otettaisiin ainoana lajina kaukasianjättiputki (*Heracleum mantegazzianum*). Muut Suomessa tavattavat jättiputkilajit eli persianjättiputki (*Heracleum persicum*) ja armenianjättiputki (*Heracleum sosnowskyi*) sisältyvät EU:n vieraslajiasetuksen nojalla säädettyyn unionin kannalta merkityksellisen haitallisten vieraslajien luetteloon.

3 Voimaantulo

Asetus on tarkoitettu tulemaan voimaan 1 päivänä tammikuuta 2016 samanaikaisesti vieraslajilain kanssa.

Vieraslajilain 11 §:n 3 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella voidaan säätää, että saman pykälän 2 momentin 2 kohdassa tarkoitettuja kieltoja ei asetuksella säädettävän siirtymäajan kuluessa sovelleta lajin yksilöihin, jotka on saatu haltuun ennen asetuksen voimaantuloa. Jos kiello koskee eläinlajeja, asetuksella voidaan säätää, että omistaja saa pitää eläimen hallussaan sen luonnolliseen kuolemaan saakka.

Joitakin asetuksen liitteessä A tarkoitettuja eläinlajeja kuten haisunäätä tai eri sammakkolajeja pidetään hetkellä myös seura- ja harrastuseläiminä. Jos eläinten hallussapito kielletäisiin ilman siirtymäaikaa, eläimet olisi asetuksen voimaan tultua joko lopetettava tai vietävä pois maasta. Eläinten omistajille aiheutuisi tästä kohtuuttomia menetyksiä. Tämän vuoksi ehdotetaan säädettäväksi vieraslajilain 11 §:n 3 momentin asetuksenantovaltuuden mukaisesti, että omistajat voisivat pitää ennen asetuksen voimaantuloa haltuun saamansa eläinyksilöt niiden luonnolliseen kuolemaan saakka. Vieraslajilain mukaisesti omistajien tulee estää eläinten pääsy ympäristöön.

4 Vaikutukset

Ehdotetulla asetuksella ei olisi valtion menoja lisääviä vaikutuksia. Asetuksen A liitteeseen sisältyvien nisäkäs- ja lintulajien maahantuonti edellyttää nykyisin metsästyslain mukaista Suomen riistakeskuksen lupaa. Asetus korvaisi tämän tapauskohtaisen lupaharkinnan. Asetus saattaisi maahantuontikiellon ja sen valvonnan piiriin A liitteessä mainitut matelija- ja sammakkolajit. Tarvetta valvonnan lisäämiseksi esimerkiksi nykyiseen CITES-lainsäädännön mukaiseen tuonnin valvontaan verrattuna ei ole.

Eläinlajeilla, joiden maahantuonti, kasvatusta, myynti ja luovutus kielletäisiin, ei ole sanottavaa taloudellista merkitystä eläinkauppa-alalla. Luetteloon kuuluvia eläinlajeja on jossain määrin seura- ja harrastuseläiminä. Lajien yksilöt, jotka olisi saatu haltuun ennen asetuksen voimaantuloa, voitaisiin pitää niiden luonnolliseen kuolemaan saakka.

Asetus vaikuttaisi myönteisesti luonnon monimuotoisuuden ja alkuperäisen eliöstön muuhun suojeluun. Asetuksella kielletäisiin nykyistä laajemmin luonnonvaraiselle eliöstölle vahinkoa aiheuttavien vieraseläinlajien maahantuonti ja hallussapito, mikä osaltaan vähentäisi riskiä näiden lajien pääsemisestä ympäristöön.

5 Valmistelu

Asetusehdotus on valmisteltu yhteistyössä asiiantuntijaryhmän kanssa, jonka maa- ja metsätalousministeriö asetti 4.11.2014 tukemaan haitallisten vieraslajien hallinnasta annetun hallituksen esityksen valmistelua. Asiantuntijaryhmässä ovat olleet edustettuina maa- ja metsätalousministeriön lisäksi valtiovarainministeriö, ympäristöministeriö, Elintarviketurvallisuusvirasto Evira, Liikenteen turvallisuusvirasto, Tulli, Varsinais-Suomen elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskus, Luonnonvarakeskus, Suomen ympäristökeskus, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry, Metsäteollisuus ry ja Suomen luonnonsuojeluliitto ry.

Seura- ja harrastuseläinten hyvinvoinnin neuvottelukunnalle, lemmikkieläintuotteiden maahantuojia, valmistajia, vähittäismyyntiliikkeitä ja palvelujen tarjoajia edustavalle Suomen Lemmikkieläintuottajien liitolle sekä Suomen eksoottisten eläinten harrastajayhdistysten liitolle on varattu tilaisuus ottaa kantaa asetusehdotukseen. Suomen lemmikkihaisunäädät ry on toimittanut maa- ja metsätalousministeriölle kannanottonsa asetusehdotukseen.